

Rede van prof. Matthias E. Storme op de OVV-Feest-meeting “Vlaanderen, staat in Europa”, Antwerpen 15 november 1998.

Waarde landgenoten, waarde buitenlandse vrienden,

(1) Welkom. Welkom landgenoten zeg ik, omdat uw aanwezigheid hier inderdaad een teken is dat U landgenoten wil zijn, over de onderlinge maatschappelijke, politiek-ideologische, religieuze, regionale of professionele verschillen heen, over de verschillen van afkomst en geslacht heen. Landgenoten zijn betekent niet noodzakelijk dat U afstamt van de eerste bewoners van deze streken, maar wel dat U deel wil uitmaken van een lotsgemeenschap die het gemeenschappelijk erfgoed van dit land wil opnemen, verder ontwikkelen en vernieuwen. U bent hier gekomen omdat U gelooft dat het zin heeft om over de genoemde verschillen heen ook te werken aan een gemeenschappelijk projekt, een politiek projekt, ja omdat U nog gelooft in de zin van het politieke, zij het daarom niet van de huidige politiek. U bent hier gekomen om U te bezinnen over de vorm waarbinnen die gemeenschap kan worden hernieuwd en verder tot bloei komen, en waardoor zij in vrede kan samenleven met andere landen en volkeren. U bent hier gekomen omdat U ijvert voor een verdere en verregaande ontvoogding van ons volk, ongeacht of U dit verwoordt met de term autonomie, zelfbestuur, soevereiniteit, onafhankelijkheid of enige andere. U bent hier gekomen omdat U ook gelooft dat ons land deel uitmaakt van een ten dele gemeenschappelijke beschaving en samen met de andere volkeren van Europa ook dat gemeenschappelijk erfgoed wil opnemen en duurzaam ontwikkelen. Sommigen van hen zijn hier vertegenwoordigd, en ook zij zijn welkom. U allen tenslotte bent hier ook gekomen om te vieren, om de hernieuwde dynamiek van de Vlaamse Beweging te vieren, en de zekerheid dat 't ergste is geleden.

Welkom. Ik breng U een boodschap van hoop. Het feit dat U hier opnieuw met zovelen bent, en dit kort na een geslaagde Bedevaart van de verzoening aan de Ijzer, bewijst dat de Vlaamse Beweging springlevend is. Dat U hier zo talrijk bent, bewijst dat er in Vlaanderen de moed en de kracht is om verder te gaan, om zowel met de Vlaamse bevolking een Vlaams projekt waar te maken als met de andere Europese volkeren een Europees projekt waar te maken en ons mede daardoor uit het Belgische moeras en dat van de globalisering te halen. Dat U hier zo talrijk bent is op zichzelf een blaam voor de postmoderne nihilisten, die niet alleen de Vlaamse Beweging dood hebben verklaard, maar zelfs het bestaan ontkennen van elke kollektieve identiteit, en in het bijzonder van een Vlaamse kultuurgemeenschap, die niet zomaar te herleiden is tot de optelsom van de onderling zo verschillende leden.

(2) Het projekt dat de Vlaamse Beweging van hieruit uitdraagt heeft de naam gekregen “Vlaanderen Staat in Europa”. Ik sta hier om dat projekt toe te lichten opdat U het verder zou kunnen uitdragen.

Dat projekt is geen doel op zichzelf. Een Vlaamse Staat is niet het einddoel van de geschiedenis, waarnaar onze voorouders al sedert 2000 jaar zouden hebben gesmacht. De Europese Unie is evenmin een doel op zichzelf. Het doel bestaat er veeleer in om goed samen te leven, en dit op meerdere niveaus, van de kleinste groep tot de gehele mensheid. Maar zodra de mens daarbij zijn natuurlijke biotoop, namelijk de “horde”, overstijgt, is er ook nood aan politieke structuren op één of meer niveaus. Politieke structuren zijn niet het enige wat telt, maar ze zijn nu eenmaal van groot

belang¹. En zodra en zolang men de politieke organisatie wil steunen op de democratie, de macht van het volk, en niet langer op de persoonlijke onderwerping of minstens loyaliteit aan een persoon, zoals in de feodaliteit en klassieke monarchie, overleeft die organisatie maar als zij ook gedragen wordt door een volk, of juist een natie², d.i. een cultuurgemeenschap waarmee de mensen zich kunnen identificeren, aan de kollektieve identiteit waarvan zij deelhebben³. Een moderne staat kan vrij grote cultuurverschillen in de zuiver private sfeer⁴ overleven. Maar een moderne staat, minstens een democratische staat, kan niet overleven wanneer er daarbinnen ten gevolge van duidelijke verschillen in de publieke cultuur (d.i. voor zover de cultuur meespeelt in het publieke leven) bepaalde politieke breuklijnen alle andere overstijgen. Kulturele identiteit is overigens niet alleen een wezenlijke faktor van democratie - d.w.z. wezenlijk voor het behoorlijk funktionieren van de democratie, het is ook een wezenlijke faktor van “economische” welvaart én van maatschappelijke solidariteit. Vlaanderen zou nooit de dynamiek hebben ontwikkeld die het nu heeft ontwikkeld indien het er niet in was geslaagd zijn kulturele identiteit te herwinnen.

Het is hier niet het moment om in te gaan op de uiteenlopende factoren die een rol spelen bij de vorming van een cultuurnatie, al kan ik duidelijk stellen dat de belangrijkste zonder twijfel de etnie, de taal, de godsdienst, de gemeenschappelijke geschiedenis en de vorm van politieke cultuur zijn. Het heeft hier evenmin zin om aan kontrafaktische geschiedenis te doen, dit wil zeggen om uit te leggen dat het allemaal anders had kunnen lopen, dat wij evengoed Fransen of Duitsers hadden kunnen worden zijn, of dat de overheersende kollektieve identiteit vandaag een Belgische had kunnen zijn. De maatschappelijke en cultuurhistorische realiteit vandaag is dat wij Vlamingen zijn, dat er vandaag een Vlaamse natie bestaat, en dat die natievorming, al had zij nog in de negentiende eeuw anders kunnen lopen, uit historische ontwikkelingen van vele eeuwen is voortgekomen. Zoals de Ieren zingen dat *Ireland no longer a province will be, a nation once again*, zo is Vlaanderen niet te reduceren tot één of andere regio zoals een Engelse *county* of een Luxemburgse gemeente, maar een natie die een vaderland moet worden.

(3) De maatschappelijke realiteit is evenzeer dat er vandaag geen Belgische natie bestaat die draagvlak zou kunnen zijn voor een democratisch Belgisch vaderland, geen Belgische realiteit meer waarbinnen een democratisch funktionerende federale staat mogelijk is

VVB-voorzitter Ivan Mertens, die de stuwende kracht is geweest achter de organisatie van deze viering, heeft ons op het hart gedrukt hier niet “België barst” te roepen. Ik voeg eraan toe : het heeft geen zin meer “België barst” te roepen. België is gebarsten. Het is niet gebarsten omdat de Vlaamse natievorming al eeuwen in de sterren geschreven stond, of omdat de Vlamingen biologisch een apart volk vormen. Het is gestorven omdat de cultuurverschillen zo groot zijn geworden en het respect voor het Nederlands en zijn taalgebied bij de meeste franstaligen zo klein is ge-

¹ Men kan zelfs van oordeel zijn dat politieke structuren te belangrijk zijn, maar dan nog gaat het om een politiek projekt wanneer men de invloed van de politieke overheid op het maatschappelijk leven wil terugdringen.

² Die natie bestaat niet noodzakelijk uit de hele bevolking maar is in ieder geval de staatsdragende natie, d.i. het staatsvolk.

³ Die voor de werking van een democratie vereiste kollektieve identiteit vereist voldoende grote kulturele homogeniteit in de zin van een eenheid van de publieke cultuur. Dit is helemaal niet in strijd met de erkenning (niet alleen feitelijk, maar ook politiek) van een grote individuele vrijheid in de private sfeer en een grote waardering voor het vrije verenigingsleven. Een van de problemen van onze tijd is juist de vermenging van publieke en private sfeer, doordat enerzijds het publieke aan private belangen wordt opgeofferd, en anderzijds de private sfeer steeds meer wordt gepolitiseerd en gejuridiseerd (gezin, school, sportvereniging, enzovoort).

⁴ Taalgebruik thuis, godsdienst voor zover deze geen publieke rol opeist, e.d.m.

bleven. België is gestorven door een gebrek aan reciprociteit - en natuurlijk ook doordat de Vlamingen geweigerd hebben zich te laten verfransen en daarmee kollektief kultureel zelfmoord te plegen. De Vlaamse staatsvorming is onvermijdelijk geworden, niet omdat de Vlamingen over alles hetzelfde denken, maar juist omdat zij een kader willen scheppen waarbinnen zij van mening kunnen verschillen en de democratie kunnen laten spelen. Zij is dat niet omdat in Vlaanderen alles beter is, maar omdat wij een kader nodig hebben waarin eindelijk een democratische in plaats van de huidige kontrafederale besluitvorming mogelijk is.

Bestaat er geen Belgische natie meer, dan bestaan er wel nog zogenaamd federale structuren. Ook bestaan er nog altijd Vlamingen die in de “meerwaarde” daarvan geloven. Wat die meerwaarde inhoudt, behalve wat emoties, zou ik wel eens willen horen uitleggen.

Voortdurend stellen wij vast dat een behoorlijk beleid niet mogelijk is op federaal vlak. Voortdurend worden federaal beslissingen genomen en hervormingen ingezet die niet beantwoorden aan de Vlaamse noden : zie het beleid inzake werkloosheid, gezondheid, begroting, federaal gebreken vervoersinfrastructuur (spoorwegen, luchthaven van Zaventem), telekommunikatie, bepaalde aspecten van de justitie, ... Vlaamse en Waalse noden zijn verschillend, en halsstarrig weigeren om een verschillend beleid toe te laten, bv. inzake werkloosheid, houdt beiden ziek. Zelfs internationale organisaties komen ons hierover de les spellen. Niet dat wij aan de Walen onze wil willen opleggen. Het beleid dat Vlaanderen wil is niet noodzakelijk het beleid dat in Wallonië moet worden gevoerd. De Walen mogen voor mijn part hun tabaksreklame houden, als ze ook bereid zijn de kosten van de longkanker met Waals geld te betalen. Maar het is niet aanvaardbaar dat zogenaamd federale instellingen de Vlaamse welvaart tegenhouden door steeds opnieuw maatregelen te blokkeren die Vlaanderen op een democratische wijze wenst door te voeren. Moet ik nog herinneren aan de veto's tegen de Vlaamse banenplannen, de vermindering van de vennootschapsbelasting, de hervorming van de erfenisrechten of de lineaire lastenverlaging, aan het achterhouden van regionaal gesplitste statistieken omdat ze te gevaarlijk zijn voor België, aan het telkens weer doorkruisen van het beleid van de Vlaamse regering door federale bemoeials, aan de tegenwerking tegen Telenet Vlaanderen, de arrondissementsrechtbank en de Vlaamse zorgverzekering, aan het gevoel met de Generale Bank ? Men krijgt er nog ronkende titels voor ook.

En het gaat bij dit alles wel degelijk om echte problemen, niet om zagezegde kommunautaire problemen, maar om problemen die door het gedwongen huwelijk met Wallonië niet op een normale manier kunnen worden opgelost.

Meer nog, beslissingen op federaal niveau worden zelfs niet eens genomen in het belang van Wallonië, maar enkel om er voor te zorgen dat een verdere Vlaamse autonomie wordt tegengehouden. Regelmatig worden op federaal vlak beslissingen genomen met als hoofddoel : grotere centralisatie van de macht, de grenzen tussen de taalgebieden negeren, de kommunautarisering van iets onmogelijk maken ...

Het hoofddoel van elk “federaal” beleid en elke “federale structuur” bestaat erin Vlaanderen met handen en voeten aan Wallonië te blijven binden, institutioneel, financieel en politiek, en zo het uitmelken van Vlaanderen - en tegelijk ook het onder de knoet houden van Wallonië - in stand te houden. Die zogenaamd federale structuren dienen verder enkel nog om de Vlaamse meerderheid

te breken. Daartoe wordt overal de pariteit ingevoerd. Kijk maar naar de justitiehervorming : één van de belangrijkste kenmerken ervan is opnieuw het breken van de Vlaamse meerderheid door op alle federale niveau's, de pariteit in te voeren, terwijl dat in Brussel vanzelfsprekend nooit gebeurt.

Als we even nader toezien kan men trouwens niet van echt federale structuren spreken.

- Want inderdaad, België is geen federale structuur. België is geen federaal land, omdat in een federaal land de federale bevoegdheden bij meerderheid worden uitgeoefend. Maar het alternatief van het gebruik van de Vlaamse meerderheid in België bestaat niet meer. Is dit niet zopas weer bewezen, nu een grondwetswijziging tot invoering van het eurokiesrecht erdoor is met slechts de steun van partijen die in Vlaanderen géén meerderheid van de stemmen vertegenwoordigen. Waar men bovendien op de knieën is gegaan voor alle diktaten van het FDF ? Terwijl men de zaak grotendeels had kunnen oplossen door gewoon het Sint-Michielsakkoord uit te voeren en de zaak aan de gemeenschappen over te laten ? Mag ik erop wijzen dat krachtens algemene rechtsbeginselen, ook in het Europees recht, het kwade trouw is nog raprap bevoegdheden uit te oefenen waarvan de overdracht reeds is toegezegd ? Moet er nog een duidelijker bewijs zijn dat de Vlaamse meerderheid niet bestaat, omdat er altijd teveel Vlamingen zijn die omwille van de lieve vrede aan de voeten liggen van een imperialistische franstalige kaste. Niet dat wij onze wil willen opleggen aan Wallonië. Wij gunnen de Walen evenzeer autonomie. Maar zolang zij ons die niet gunnen zouden de Vlaamse meerderheidspartijen, als ze nog enige Vlaamse geloofwaardigheid willen hebben, nu wel eens eindelijk de gewone wetten mogen stemmen die een einde maken aan de benadeling van Vlaanderen in België en van de Vlamingen in Brussel. Wanneer gaat men nu eens stoppen met de tegenovergestelde “strategie” - zo noemt men dat altans -, die immers van een ondraaglijke lichtheid getuigt ?

- België is ook geen konfederatie. Het is geen konfederatie omdat daarin een meningsverschil tussen de delen meebrengt dat elk deel autonoom beslist; de konfederale instellingen hebben slechts bevoegdheden voor zover en zolang men hetzelfde beleid wil.

- België is iets anders, namelijk een kontrafederatie. De kontrafederatie heeft wel wat gemeen met de konfederatie, maar het beslissingsmechanisme is omgekeerd. In een kontrafederatie kan niets beslist worden als beiden het niet eens zijn, en kan er dus geen behoorlijk beleid worden gevoerd.

(4) Ik ben de “kommunautaire problemen” beu.

Ik wens eindelijk eens in een normaal land te leven - geen ideaal land, dat bestaat niet -, een land dat behoorlijk bestuurd wordt, en waar de verhoudingen tussen de delen gebaseerd zijn op reciprociteit.

Ik wens in een land te leven waar mensen functies en bevoegdheden krijgen op grond van hun verdiensten en bekwaamheid, en niet omdat er absoluut nog iemand van die taalrol of die politieke kleur of dat geslacht nodig is om dat Belgisch evenwicht te herstellen. Ik wens in een land te leven waar de Vlamingen ook als Vlamingen welkom zijn. Ik wens in een land te leven waar mensen uitnodigingen krijgen omdat ze ergens horen te worden uitgenodigd en niet omdat ze er om gesmeekt hebben bij de grote meester-arrangeur die het wel zal regelen.

Ik wens ook eindelijk eens een land waar ik niet slechts een vertaalde medeburger ben⁵. Ik wens een land waar ik niet wordt uitgescholden omdat ik Vlaming ben. Ik wens een land waar het

⁵ De uitdrukking komt van L. ABICHT, *De herinnering is een vorm van hoop*, p. 21

Nederlands wordt gerespekteerd, zoals wij andere talen respecteren, en niet een land waar de andere helft van de bevolking onze taal slechts uitspreekt om haat en primitief racisme uit te drukken. Hebt U vorig weekeinde de dan nog “gematigde” Charles Picqué niet tijdens een Frans betoog het woord “Rijksgebied” horen uitspreken om zijn primitief racisme te verwoorden ? Daar waar het jakobijns centralisme toch wel van Franse oorsprong is ? Moeten we nog herinneren aan de *umlaut* die het FDF op de Nederlandse benaming Brussel plaatst, en de gotische letters die men bij voorkeur voor Vlaamse benamingen gebruikt ? Mag ik er overigens aan herinneren dat het Hitler is die het gotische schrift in Duitsland heeft verboden ? Dat de racistische verblindings en historische onkunde in franstalige kringen zozeer heeft toegeslagen dat men door de nazis verboden symbolen gebruikt om Vlaanderen met het nazisme te identificeren ?

De veelgeprezen tolerantie van de franstaligen bestaat weliswaar, doch enkel voor wie zich tot het Frans bekent. In openheid op de wereld heeft Vlaanderen van hen in ieder geval geen lessen te leren.

De kommunautaire problemen zijn, anders dan sommigen ons willen doen geloven niet kunstmatig veroorzaakt door een handjevol politici. Aan het ontstaan ervan hebben zij nauwelijks schuld. Het is wel mede de schuld van politici dat ze niet opgelost geraken, omdat men nog steeds niet de radikale hervorming wil doorvoeren die daartoe noodzakelijk is : laat Vlaanderen en Wallonië samen doen wat ze allebei samen willen doen en zelf doen wat ze niet allebei samen willen doen. Laat Vlaanderen dus zelf beslissen wat het apart wil doen en wat het samen wil doen. Vrijwillige samenwerking is een verrijking, gedwongen samengaan een verarming. Het federale België is daarom een verlies-verlies-konstruktie, de autonomie voor Vlaanderen en Wallonië een win-win-situatie. Willen we nu eens eindelijk de emoties opzij zetten en deze optie nemen, die slechts de redelijkheid zelve is ?

(5) Dat Vlaanderen zich in die zin als staat konstitueert sluit vanzelfsprekend niet uit dat er bijzondere konfederale banden zijn met Wallonië, Nederland en/of andere Europese landen. Het sluit evenmin uit dat in het kader daarvan maatregelen worden genomen en geld wordt geïnvesteerd om de verarming van Wallonië tegen te gaan; bij een arme buurstaat Wallonië hebben wij geen belang. Maar het vereist wel het beëindigen van het zogenaamd federale kader. Er is een tijd geweest dat wij nog konden geloven in het federalisme. Die tijd is voorbij. Het huidige zogenaamde federalisme werkt evenzomin als de koude fusie die voor enkele jaren met veel heisa in de fysika werd ontdekt. In plaats van loodgieters die een dergelijke koude fusie arrangeren hebben wij nood aan politieke scheikundigen, aan mensen die de kunst van het scheiden beheersen, de kunst om grenzen te bepalen, ruimtelijke zowel als etische, waarbinnen een democratische politieke cultuur eerst mogelijk wordt. Wij hebben nood aan een veel verdergaande autonomie dan vandaag, aan politieke structuren waarin de Vlaamse Natie of Gemeenschap eindelijk tot haar recht kan komen, eindelijk een vaderland kan vinden : een staat in Europa, een staat met konfederale banden met de andere Europese lidstaten, maar even onafhankelijk als Denemarken of Portugal.

Laat ons er wederzijds mee ophouden verstoppertje te spelen. Laat ons ophouden met het woordfetisjisme. Mag ik zowel van de zorgezede voor- als tegenstanders van de natiestaat klare taal vragen ?

Mag ik aan hen die graag spreken over de natiestaat en over onafhankelijkheid vragen of zij

daarmee bedoelen dat er geen Europese konfederatie van staten mag zijn ? dat er geen konfederale banden met Nederland en / of met Wallonië mogen zijn ? dat wij een jakobijnse staat willen naar Frans republikeins model, waarin de staat niet, volgens het subsidiariteitsbeginsel, uit de kleinere gemeenschappen is opgebouwd ? Ik ben ervan overtuigd dat dat niet is wat zij bedoelen.

Mag ik aan hen die het steeds broodnodig vinden om te zeggen dat ze wel voor Vlaamse autonomie zijn maar tegen de natiestaat, vragen of ze daarmee bedoelen dat Vlaanderen niet dezelfde rechten in Europa mag hebben als Nederland en Denemarken, Portugal en Ierland, Zweden en Finland ? Mag ik vragen of zij menen dat ook deze staten moeten verdwijnen en opgedeeld worden in regio's ? Willen zij beweren dat al die landen achterlijk en anti-Europees zijn omdat ze zichzelf niet willen opdoeken ? Ik ben ervan overtuigd dat dat niet is wat zij bedoelen.

Willen we dan eindelijk eens inzien dat we het eens zijn en stoppen met elkaar te bevechten en te vitten over woorden ?

Beseffen de enen zowel als de anderen dat door het gebrek aan klare taal men de taal spreekt van diegenen die iets heel anders willen dan wat wij willen ?

Mag ik de voorstanders van de natiestaat eraan herinneren dat ik mijn opvatting niet wil associëren met het Franse jakobinisme, dat de andere volkeren in Frankrijk cultureel heeft vermoord ? Mag ik vragen dat zij blijven verduidelijken dat Vlaanderen geen klein België mag worden, geen centralistische staat die de interne verscheidenheid wil versmachten ? Mag ik vragen waakzaam te blijven tegen Belgische ziektes en centralisme in Vlaanderen, en tegen het wegvegen van de kleinere gemeenschappen, zoals wij nu op enkele kilometers hiervandaan aan het doen zijn in Doel ?

Mag ik anderzijds de tegenstanders van de natiestaat eraan herinneren dat ook zij met slecht gezelschap kunnen worden geassocieerd ? Weten zij van wie de uitspraak is "De natie is een notie die wij moeten loslaten. Niet volkeren, waaraan door de geschiedenis grenzen zijn gesteld, zullen als materiaal voor de bouw van de toekomstige orde dienen. We moeten de wereld van haar historisch verleden bevrijden. De naties zijn het zichtbare bouw materiaal van onze geschiedenis. We moeten die naties dus vermengen, ze versmelten tot een hogere Orde als we een einde willen maken aan de chaos van een absurd geworden historisch verleden" ? Weet U welke anti-nationalist, welke multikulturalist hier aan het woord is ? Deze woorden komen niet uit Julien Benda's *Discours à la nation européenne* van 1932, maar werden enkele jaren later uitgesproken door een zekere Adolf Hitler, die eraan toevoegde : "Laat de natie aan de liberalen en de democraten over"⁶.

Wel, ik behoor tot diegenen die vinden dat we ons in plaats van nationalistischer beter Vlaamse patriotten zouden noemen, omdat wij het natiekoncept moeten overstijgen in dat van vaderland, maar ik behoor ook tot die liberalen en democraten, die anders dan Hitler voor de naties of volkeren wel degelijk nog een plaats willen in Europa. Ik behoor tot diegenen die geloven in de liberaaldemocratie en menen dat voor het behoorlijk werken daarvan er ook grenzen nodig zijn en de afschaffing van grenzen enkel de wet van de jungle laat heersen. "Zonder de bescherming van

⁶ Vindplaats : RAUSCHNING, aangehaald door A. FINKIELKRAUT, *De verloren beschaving*. Voor andere speciaal pro-europese uitspraken vanuit vnl. fascistische hoek, zie J. LAUGHLAND, *The tainted source : the undemocratic origins of the european idea*, Little Brown 1997.

een eigen ruimte worden de mensen genadeloos overgeleverd aan de kleine groep van economische managers en bezitters die het kosmopolitische eenheidsdenken misbruiken om alle dissidentie de kop in te drukken”⁷. Zeg niet dat grenzen voorbijgestreefd zijn door de globalisering. Die globalisering betekent even weinig het einde van de naties, als de buitenhuiswerkende vrouw het einde van het gezin betekent. Dit veroorzaakt natuurlijk wel enige krisissen, maar naties vinden een nieuw evenwicht zoals ook gezinnen dat doen. Natie of vaderland moeten vandaag natuurlijk niet worden ingevuld zoals in de achttiende of negentiende eeuw, maar dat wil niet zeggen dat ze moeten worden afgeschaft.

(6) Mag ik er ook aan herinneren dat men als regio niets betekent in Europa ? Het Comité der regio's is een lachertje. De Vlaamse Verdragsbevoegdheid wordt door de Europese Unie op onwettige wijze miskend. Maar ze wordt miskend, omdat Vlaanderen geen lidstaat is, en Europa alleen lidstaten kent.

De realiteit van de internationale en Europese verhoudingen is dat enkel staten tellen. Waarom wil men in Europa de Belgische taalwetgeving niet begrijpen ? Omdat, zolang België bestaat, men ervan uitgaat dat het om één tweetalig land gaat en niet om twee ééntalige landen. Dat laatste zal men maar aanvaarden als Vlaanderen zelf staat is. Intussen hanteert men jegens ons maatstaven die men jegens een staat nooit zou aanleggen.

De realiteit is dat Europa een zegen is indien Vlaanderen daarin rechtstreeks medezeggenschap heeft en een bedreiging zolang wij daarin afhankelijk zijn van België, en dus van de blokkering door de franstalige Brusselaars en Walen. Deze laatste hebben zeer goed ingezien dat zij alle terrein dat zij in België verloren hebben via Europa kunnen terugwinnen en ze zijn er volop mee bezig⁸. Het eurostemrecht is er alleen op verzoek van Frankrijk en franstalig België gekomen; geen enkel ander land was erin geïnteresseerd - toeval of niet ?

De realiteit is dat de Vlaamse belangen slecht worden verdedigd door de zogenaamd federale Belgische structuren, waar de franstaligen over een blokkeringsrecht beschikken. En dat de Vlamingen in de federale instellingen kortzichtig zijn, wanneer zij Europese regelingen goedkeuren die de Vlaamse integriteit aantasten.

Wij kunnen wel lachend zeggen dat dit alles het ondergaan van België versnelt, maar als het niet nog sneller gaat, dreigen we ernstige schade op te lopen. Doordat België onze belangen in Europa zo slecht verdedigt - wat wil je als het zelfs in eigen land niet anders is - komen er steeds meer Europese beslissingen die de positie van het Nederlands of die van de Vlaamse overheid binnen zijn eigen grondgebied verzwakken. Als Vlaanderen zich niet snel genoeg tot staat in Europa konstitueert, zal het tot louter folklore worden gereduceerd. Onze cultuur verdwijnt dan uit de publieke sfeer, herleid tot de private sfeer, met hooguit nog wat attributen als basisonderwijs in eigen taal en misschien wat straatnaambordjes. Universitair onderwijs in het Nederlands kunnen we vergeten - dat zijn we nu trouwens zelf reeds versneld aan het afbouwen - en we zullen blij mogen zijn nog de positie te hebben van de Bretoenen, de Friezen, de Sorben en de Reto-Romanen

⁷ L. ABICHT, *De herinnering is een vorm van hoop*, p 61-62.

⁸ A.M. LIZIN heeft dit meermaals verkondigd - niet toevallig de persoon die het eurostemrecht heeft doen inschrijven in het verdrag van Maastricht Vgl. ook CLERFAYT, *Beknopt verslag Kamer van volksvertegenwoordigers* 14-7-1992 : “faire l’Europe, c’est condamner le nationalisme flamand”.

zoals die mijnheer Columberg : een positie van geduld te worden in eigen land, waarvan het beleid steeds meer in het Frans of in het Engels zal worden gevoerd. Binnen Europa worden we van een hartland dan een vazalstaat en zal het verlies aan autonomie en inspraak door een verlies aan welvaart worden gevolgd.

De Vlaamse beweging is niet anti-europees. Geen land in Europa is gedurende de hele tijd van het Europees projekt zo europees gezind geweest als Vlaanderen. Wanneer de laatste jaren ook in Vlaanderen kritische stemmen opgaan over de Europese konstruktie, dan heeft dat alles te maken met het democratisch deficit en het niet eerbiedigen door Europese instellingen van zijn eigen beginselen, met name het subsidiariteitsbeginsel, ja doordat Europa meer en meer wordt aangetast door de Belgische ziekte. Dan is het omdat men miskent dat men niet kan vragen Europeër te worden, wanneer dat Europeër zijn niet slaat op een Europese identiteit, en geen andere inhoud heeft dan de globale eenheidsworst. Dan is het omdat men miskent dat die Europese identiteit er precies in bestaat dat enerzijds op voet van gelijkheid ruimte wordt gegeven aan de nationale kulturen en anderzijds Europa zich van niet-Europa onderscheidt door een ten dele gemeenschappelijke kultuur, die van het Grieks-Romeins-Germaans-Kristelijk avondland. Wanneer wij voor Europa zijn, dan is het omdat Europa zichzelf moet blijven in de wereld, en om de Europese verworvenheden, waaronder de vrijheid van de liberaal-demokratische rechtsstaat, te verdedigen, ook in de botsing met andere beschavingen die deze niet erkennen, in de *Clash of civilizations* (S. HUNTINGTON). Naar binnen moet Europa de nationale kulturen bevorderen, zoals in een concert waarin alle spelers met hun eigen tonaliteit samen spelen, naar buiten de Europese waarden verdedigen. Als Europa daar niet toe dient, dient het tot niets. In een dergelijk Europa, dat dus ook de grenzen van de nationale kultuurgebieden eerbiedigt, blijven ik geloven en mij met woord en daad professioneel inzetten.

(7) Vlaanderen is in staat lidstaat te zijn in Europa. Het beschikt daartoe over alle troeven. Vlaanderen is ook in staat een vaderland te zijn voor zijn bewoners, voor elkeen die bereid is om ongeacht zijn afkomst en maatschappelijke positie ons gemeenschappelijk erfgoed verder te ontwikkelen. Vlaanderen kan een vaderland zijn voor de lauwen en de harden, de ouderen en de jongeren, de romantici en de rationalisten. Vlaanderen is een huis met vele kamers. Wie hardnekkig weigert onder een Vlaams dak te slapen, wordt niet uitgesloten maar sluit zichzelf uit. En dat zou dom zijn. Verkondig het daarom overal in Vlaanderen : Vlaanderen wordt staat. Wie Vlaanderen en zijn erfgoed respekteert, wordt er ook door gerespekteerd. Mis de bus niet.

Toen Mozes door de woestijn was getrokken en met zijn volk het beloofde land bereikte zei hij : *“Trek op en neem het in bezit, zoals de God van uw vaders u beloofd heeft. Vrees niet en wees niet bang”*.

Maar zij zeiden tot Mozes : *“Laat ons eerst enkele mannen vooruit sturen om het land te verkennen”*.

Deze “volksvertegenwoordigers” zijn op weg gegaan en hebben het land verkend. Toen zij verslag uitbrachten aan hun volk, ontnamen zij het de moed om het land te nemen, door te zeggen : *“De mensen die het land in bezit hebben zijn groter en langer dan wij; de steden zijn groot en de vestingmuren hemelhoog”*. Zij stelden geen vertrouwen meer in de God van hun vaders. En deze werd kwaad en zond ze terug de woestijn in, totdat geen enkele van de bange afgevaardigden nog

leefde. Zo hebben de Israëlieten volgens de Bijbel vele bijkomende jaren verloren in de woestijn, omdat ze dachten dat hun tegenstanders te sterk waren en ze er geen vertrouwen in hadden dat het land inderdaad voor hen was bestemd.

De historische waarheid is dat op het ogenblik waarop de verkenners hun volk schrik aanjoegen voor de vestingmuren van Jericho, deze stad als vesting al niet meer bestond. En zelfs wanneer men het Bijbelse verhaal over de inname van Jericho zou geloven, dan nog houdt ook dat in dat die oninneembaar gewaande vestingmuren bij de eerste bazuinstoot ineenvielen.

Vandaag zeg ik U : “Vrees niet en wees niet bang. Trek op en neem uw land in bezit”. De fundamente van de federale instellingen zijn even vermolmd als de muren van Jericho. Ze zien ze er nog indrukwekkend uit omdat wij nog niet eens geprobeerd hebben de bazuin te blazen. Indien de Vlaamse partijen nu eens eindelijk front zouden vormen zoals de Waalse, indien de Vlaamse partijen nu eens eindelijk zouden weigeren om in een federale regering te stappen zolang Vlaanderen niet het recht krijgt zelf te bepalen wat het alleen wil doen en wat samen met anderen, indien de Vlamingen nu eens eindelijk gaan stoppen met elkaar bang te maken en zich te verstoppen achter woordfetisjisme, dan hoeven wij niet meer te blijven ronddwalen in de woestijn, en dan kan ik U, zoals de joden elkaar ten afscheid groeten met “tot volgend jaar in Jeruzalem”, nu tot slot groeten met “ tot volgend jaar in ons nieuw vaderland, Vlaanderen staat in Europa”.